

Motion till riksdagen 2010/11:U9

av **Bodil Ceballos m.fl. (MP)**
med anledning av skr. 2010/11:114

Strategisk exportkontroll 2010 – krigsmateriel och produkter med dubbla användningsområden

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om införandet av ett demokratikriterium för export av svensk krigsmateriel.
2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att inte sälja vapen till krigförande länder och länder i konflikt.
3. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att Sverige bidrar till fattigdom och underutveckling.
4. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att Sverige med sin krigsmaterielexport bidrar till en upprustningsspiral i en av världens mest explosiva regioner.
5. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att stoppa exporten av krigsmateriel till diktaturer.
6. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om Försvarexportmyndigheten.

Försäljningsrekord för svensk vapenexport

År 2010 var återigen ett rekordår för svensk vapenexport. Krigsmaterielexporten uppgick under förra året till 13,7 miljarder kronor, vilket är den högsta summan någonsin för svensk export av krigsmateriel. På tio år har den svenska vapenexporten fyrdubblats. Enligt Sipri svarar Sverige för 2 % av världshandeln med vapen och är därmed världens tionde största vapenexporterande land.

Fel! Okänt namn på

tör. Omräknat till per capita är Sverige världens största vapenleverantör. Detta trots en i teorin restriktiv vapenexportpolitik.

Antalet länder som Sverige exporterade krigsmateriel till uppgår till 56. Till ytterligare 7 länder beviljades export av olika sorters ammunition.

Av Sveriges totala export gick 42 % till EU, Norge och Schweiz. Till Australien, Japan, Kanada, Sydkorea, Singapore, Sydafrika och USA gick 29 %. Resterande 29 % gick till ett tjugotal övriga länder som Pakistan, Förenade Arabemiraten och Saudiarabien.

I strid med gällande riktlinjer fortsätter Sveriges krigsmaterielexport till krigförande länder. Dessutom säljer Sverige vapen till förtryckarstater och militärdiktaturer. Detta trots att den borgerliga regeringen säger sig sätta demokrati och mänskliga rättigheter högt på den utrikespolitiska agendan.

Den största mottagaren av svensk försvarsmateriel 2010 var Nederländerna (2,1 miljarder kronor), en export som till stor del bestod av stridsfordon. Den näst största var Storbritannien (1,4 miljarder kronor), följt av Pakistan (1,3 miljarder kronor), USA (1,2 miljarder kronor) och Sydafrika (1,1 miljarder kronor).

Fördelningen mellan övrig krigsmateriel (ÖK) och krigsmateriel för strid (KS) var under 2010 51/49 %. Exporten av KS-klassade produkter gick till 84 % till "etablerade mottagarländer inom EU och Sydafrika samt till USA och Australien". Jämfört med tidigare år sticker exporten av KS-klassad materiel till Saudiarabien ut. Dessutom har exporten av KS-klassad materiel till USA mer än dubblats på ett år.

Sedan Sveriges politik för global utveckling (PGU) infördes har Sveriges vapenexport till utvecklingsländer skjutit i höjden. Nästan vart fjärde svenskt vapen säljs i dag till fattiga utvecklingsländer. Detta är en olycklig trend. Trots den moderatstyrda regeringens propositioner och skrivelser och dess fagra tal om mänskliga rättigheter och demokrati gör den ingenting för att stoppa denna negativa utveckling.

Sverige sålde under 2010 krigsmateriel till flera länder som av flera demokratiinstitut klassas som icke-demokratier, däribland Saudiarabien, Förenade Arabemiraten och Jordanien. Krigsmateriel och övervakningsutrustning har även sålts till flera av de länder i Nordafrika och Mellanöstern som just nu befinner sig mitt i en turbulent tid där demokratiska krafter utmanat det totalitära styret, som exempelvis Tunisien, Egypten och Bahrain.

Demokratikriterium

Miljöpartiet har länge förespråkat att vapenexportlagen bör skärpas så att bara demokratier eller länder som är på väg att bli demokratier får köpa svensk krigsmateriel, inklusive materiel som inte används i strid. Miljöpartiet vill att ett s.k. demokratikriterium införs.

Sedan några månader har det blivit alldeles uppenbart att Sverige inte kan fortsätta sälja vapen till diktaturer i Nordafrika och Mellanöstern med motiveringen att dessa upprätthåller något slags stabilitet i regionen. Sverige ska

inte sälja vapen och övervakningsutrustning till länder som förtrycker sitt folk och kränker de mänskliga rättigheterna. Vi har en skyldighet att stödja demokratiska rörelser runt om i världen – inte motarbeta dem.

Folkpartiledaren Jan Björklund har nyligen fått upp ögonen för detta problem och aviserat att han vill skärpa vapenexportlagen med just ett sådant demokratikriterium. Björklunds utspel har välkomnats av Socialdemokraterna, Vänsterpartiet och Miljöpartiet. Även Kristdemokraterna har ställt sig positivt till förslaget, vilket borde betyda att det finns en majoritet i riksdagen för införandet av ett demokratikriterium.

Svenska vapen till krigförande länder

Sverige har kanske världens tuffaste lagstiftning för export av krigsmateriel. Trots det ökar exporten år efter år. Riktlinjerna är tydliga och förbjuder försäljning av krigsmateriel till krigförande länder. Trots det fortsätter Inspektionen för strategiska produkter (ISP) att ge tillstånd för sådan försäljning. Vi ser att undantaget har blivit regel och att ökad vapenexport uppmuntras aktivt av regeringen, trots att den alltid hänvisar till ISP så fort det avslöjas att vapen sålts till länder dit det borde vara omöjligt att sälja enligt svensk lag. Att regeringen uppmuntrar vapenförsäljning visas med all önskvärd tydlighet genom att den infört en särskild myndighet, Försvarsexportmyndigheten, för att främja vapenexporten. Regeringen har alltid det yttersta ansvaret.

Dessutom exporterar Sverige krigsmateriel till länder där det förekommer grova kränkningar av de mänskliga rättigheterna. Bland mottagarländerna för svensk krigsmateriel återfinns flera länder som är inblandade i väpnad konflikt. Dit hör Indien, Pakistan, Thailand, och inte minst USA. Det är inte acceptabelt. Riksdagens riktlinjer måste skärpas så att den stora vapenexporten av svensk krigsmateriel till krigförande länder, länder som grovt kränker de mänskliga rättigheterna och länder med stora fattigdomsproblem stoppas. Det är dags att de svenska partierna och deras företrädare i Exportkontrollrådet (EKR) upphör att systematiskt åsidosätta reglerna för vapenexport. Miljöpartiet menar att gällande lagstiftning ska efterlevas, vilket innebär att Sverige inte ska sälja krigsmateriel till krigförande länder.

Svensk vapenexport bidrar till fattigdom och underutveckling

Under 2010 sålde Sverige krigsmateriel till flera länder som dras med allvarliga fattigdomsproblem. De senaste åren liksom i år är Sydafrika och Pakistan bland de främsta mottagarländerna av svenska vapen.

Hela 17,5 % av Sveriges vapenexport går till fattiga länder. I skrivelsen har regeringen valt statistik från Världsbanken där Sydafrika och Pakistan

Fel! Okänt namn på

beskrivs som övre medelinkomstländer, men i sanning bör dessa länder beskrivas som utvecklingsländer. Båda länderna har en väldigt ojämn inkomstfördelning. Enligt FN:s utvecklingsorgan, UNDP, lever 22,6 % av Pakistans befolkning på under 1 dollar per dag. Hela 60,3 % lever på under 2 dollar per dag. Enligt United Nations Human Development Report är Pakistans utvecklingsindikatorer t.o.m. sämre än andra jämförbara länders. Detta blir särskilt tydligt när det gäller kvinnornas situation. Pakistan har dessutom en högre barnadödlighet än andra sydasiatiska länder. Enligt UNDP-chefen Helen Clark har den snabba tillväxten i Sydafrika inte haft några positiva effekter på fattigdomsnivån. Sydafrika är ett av världens mest ojämlika länder när det handlar om inkomstfördelning. Brasilien, dit Saab och Investor hoppas få sälja stridsflygplanet JAS 39 Gripen E/F, passerades 2009 av Sydafrika som ett av världens allra mest ojämlika länder.

Problemet som Miljöpartiet ser det är att vi har en regering som inte för en konsekvent politik. Regeringen säger sig verka för fattigdomsbekämpning men gör samtidigt stora exportsatsningar av krigsmateriel till fattiga länder, som Pakistan och Sydafrika. Stora delar av nordvästra Pakistan drabbades i juli 2010 av kraftiga översvämningar. Enligt FN:s uppskattning drabbades uppemot 20 miljoner människor. Situationen för 6–7 miljoner människor är fortfarande akut och behovet av humanitär hjälp är alltfjämt stort.

UNDP lyfter i sina rapporter fram problemet med att militära investeringar i fattiga länder hämmar livsviktiga satsningar på rent vatten och sanitet. Pakistan omnämns särskilt. Varje år dör ca 120 000 människor till följd av diarré-sjukdomar på grund av brist på rent vatten och sanitet. Efter översvämningarna väntas dödstalen stiga. Pakistan är ett av få länder i världen som lägger mer pengar på försvaret än på utbildning och hälsa tillsammans. Krigsmaterielexporten till Sydafrika är större än Sidas hela bistånd till humanitära insatser och konfliktrelaterad verksamhet för alla länder i Afrika söder om Sahara.

Svenska vapen säljs till länder med stor fattigdom där vapenköpen kan direkt motverka arbetet mot fattigdom. Det är ett grundläggande problem att världen väljer att prioritera militära satsningar i stället för att lösa fattigdomsproblemet. Man brukar säga att för varje krona som läggs på bistånd i världen läggs ytterligare 15 kr på militära utgifter.

När riksdagen beslutade om politiken för global utveckling (PGU) i december 2003 var huvudpunkten att Sveriges politik måste vara samstämmig: ”Det Sverige säger och gör i ett sammanhang måste stämma med svenskt agerande i ett annat.” Alla politikområden ska sträva mot samma mål. Målet är att bidra till en rättvis och hållbar global utveckling. Politiken ska präglas av ett rättighetsperspektiv och kännetecknas av de fattigas perspektiv på utveckling. Det innebär att de fattiga människornas behov, intressen och förutsättningar ska vara utgångspunkt i strävandena mot en rättvis och hållbar utveckling.

Sedan december 2008 är EU:s uppförandekod för vapenexport juridiskt bindande. Koden innehåller bl.a. långtgående skrivningar om att säljarlandet ska ta hänsyn till om exporten allvarligt riskerar att motverka en hållbar utveckling i mottagarlandet.

Om Sverige ska leva upp till PGU och EU:s nya uppförandekod bör vapenexporten i varje enskilt fall föregås av en problematiserande granskning av om vapenexporten riskerar att motverka hållbar utveckling. I samband med vapenexport bör en försiktighetsprincip anammas med innebörden att fattigdomsbekämpning har företräde vid målkonflikter

Spridning av små och lätta vapen

Små och lätta vapen utgör ett av de största hoten mot mänsklig säkerhet. Drygt 1 300 människor per dag mister livet i världen på grund av dem. Antalet skadade är cirka tre gånger så stort. Handeln med små och lätta vapen är ett allvarligt problem. Vapnen är förhållandevis billiga och enkla att transportera och smugla. De allra flesta illegala vapen har en gång varit legala. Kontrollmekanismerna för den legala produktionen och handeln är undermåliga. Nationella regler och kontroller har visat sig inte fungera.

Frågan om ett internationellt vapenhandelsavtal inom FN påbörjades 2006. Förhandlingsprocessen mynnar förhoppningsvis ut i ett vapenhandelsavtal 2012.

Runt om i världen ser vi gång efter annan att svenska vapen dyker upp och används. Hur har det kunnat ske? frågar vi oss. Sverige säljer oftast bara vapen till stabila länder som inte befinner sig i konflikt. Men i de fall vi faktiskt säljer till länder i konflikt, så händer det att vapen förloras och hamnar i orätta händer eller helt enkelt överlämnas till tredje part – i strid med de svenska exportreglerna, som i fallet när amerikanska styrkor överlämnade det svensk-tillverkade pansarskottet AT4 till irakiska styrkor, i strid med gällande slutanvändarintyg, vilket är något som Dagens Nyheter tidigare rapporterat om.

Varje år exporterar Sverige små och lätta vapen till länder som Storbritannien, USA, Kanada, Saudiarabien och Danmark för stora summor. Sverige, som historiskt sett håller en relativt hög profil för att kontrollera lätta vapen, har samtidigt en stor export av dessa vapen. Och det visar sig att vapnen dyker upp i andra krigshärdar, på andra kontinenter än dit vapnen en gång såldes.

Miljöpartiet anser att Sverige här spelar ett dubbelspel. Man agerar internationellt för en hård kontroll men är samtidigt världsledande inom området bärbara pansarvärnsvapen. Det svenska företaget Saab Bofors Dynamics har sålt över en miljon vapensystem till över 50 länder i världen. Det mest spridda vapnet är granatgeväret Carl Gustaf som har använts i en mängd krig, exempelvis i Burma, Sri Lanka, Vietnam och Kashmir.

En stor köpare av Carl Gustaf är USA, och vapnet har använts i både Irak och Afghanistan. Till granatgeväret finns den s.k. flechetteammunitionen, ADM 401, som är utvecklad för specifika amerikanska ändamål och särskilt anpassad för krigföring i stadsmiljö. Vid explosionen sprids över tusen små sylvassa pilar, s.k. flechetter, över ett 100 meter stort område, och risken att oskyldiga civila skadas är stor. Människorätsorganisationen Human Rights

Fel! Okänt namn på

Watch har protesterat mot tillverkningen av ADM 401 för att den är inhuman och strider mot Genèvekonventionen.

Vapenexport bidrar till att göda krig och konflikter

På Milennietoppmötet i september 2000 antogs följande deklARATION: ”Vi ska göra vårt yttersta för att befria våra folk från krigets gissel som i konflikter inom och mellan länder har krävt mer än fem miljoner liv under det senaste årtiondet.”

Om Sverige och världens länder menar vad de säger måste det naturligtvis få konsekvenser. Delar av världen präglas av djupgående och komplicerade konflikter, som ofta leder till krig och grova kränkningar av mänskliga rättigheter.

Den internationella vapenhandeln är en viktig drivkraft bakom den militära upprustningen och bidrar därmed till krig och väpnade konflikter. Därför bör Sverige verka för en radikal svensk och global nedrustning och för att resurser som i dag förslösas på militär rustning omfördelas till insatser som kan förebygga krig och konflikter.

Dessvärre finns nu i stället förslag i Sverige som går i motsatt riktning och som ytterligare öppnar för att sälja vapen till krigförande länder. Det är förslag som syftar till att göra det enklare att exportera till ett antal strategiskt viktiga länder som Sverige har ett omfattande krigsmaterielsamarbete med.

En konsekvens av detta är att Sverige lättare ska kunna exportera krigsmateriel till krigförande länder, t.ex. USA och Storbritannien. Ett annat exempel är att Sverige, trots långvarigt krig mellan Indien och Pakistan, fortsätter att leverera krigsmateriel till båda parter för att inte undergräva nuvarande och framtida affärskontakter.

Här anser Miljöpartiet att det krävs mer än fagra ord för att svenska folket ska återfå förtroendet för hanteringen kring svensk vapenexport.

Sverige bidrar till en upprustningsspiral i en av världens mest explosiva regioner

Alltsedan Bofors stora vapenaffär med Indien i mitten av 1980-talet, som kantades av mutor och korruption, då Sverige sålde ett stort antal fälthaubitsar till Indien, har Bofors fått sälja kanoner men nu under benämningen ”följdelveranser”. Att det inte bara handlar om underhåll, reservdelar och ammunition till de kanoner som redan sålts, utan även helt nya kanoner, gör att tilltron till den svenska vapenexportlagstiftningen sedan länge är kraftigt försvagad.

Samtidigt som Bofors sålt kanoner och moderna fälthaubitsar har Sveriges enskilt största vapenexportör – Saab – under flera år sålt avancerad radarut-

rustning, Erieye, till grannlandet Pakistan. Saabs ägare Investor hoppas även få sälja stridsflygplanet JAS 39 Gripen E/F till Indien. Att det ens är möjligt att sälja vapen till dessa båda länder, med tanke på ländernas långvariga konflikt om gränsområdet Kashmir, är något som Miljöpartiet ifrågasatt länge. Detta speciellt med tanke på att båda länderna är kärnvapenstater. Genom att vi beväpnar båda länderna bidrar Sverige aktivt till en upprustningsspiral i en av världens mest explosiva regioner.

Den främsta anledningen till Miljöpartiets motstånd till Saabs inblandning i kontrakten om att få leverera 126 JAS 39 Gripen-plan till det indiska flygvapnet, är problemet att flygplanet med största sannolikhet kommer att anpassas för att kunna bära landets kärnvapen. En affär som inbegriper att JAS 39 Gripen blir kärnvapenbärare borde inte vara möjligt enligt gällande vapenexportlagstiftning. Det kan inte heller vara ett svenskt utrikespolitiskt mål att göda en potentiell kärnvapenkonflikt. Regeringen borde därför ge Saab tydliga signaler om att det är en affär som Sverige omöjligen kan stå bakom.

Det är också ett problem att det är svenska staten som står som ekonomisk garant vid vapenaffärer. Det är inte heller rimligt att svenska biståndsmedel ska garantera svenska vapenaffärer om t.ex. länder som Pakistan av någon anledning skulle ställa in betalningen för radarsystemet Erieye. Pakistan, som under det gångna året drabbats hårt av naturkatastrofer, skulle mycket väl kunna göra detta om landet återigen skulle drabbas av en naturkatastrof. Skulle detta ske, garanterar svenska staten i form av biståndsmedel att Saab får igen sina pengar. Ett sådant system är inte hållbart.

Svensk vapenexport stärker diktaturer och bidrar till brott mot de mänskliga rättigheterna

Sverige sålde 2010 vapen för 2,4 miljarder kronor till Mellanöstern och Nordafrika, vilket motsvarar 17,5 % av Sveriges totala export av krigsmateriel.

En av de grundläggande förutsättningarna för vapenexport i Sverige är sedan 1971 års riksdagsbeslut att mottagarländerna ska respektera de mänskliga rättigheterna. Trots det tillåts export till en rad länder som bryter mot de mänskliga rättigheterna.

I riktlinjerna för vapenexport anges att respekt för mänskliga rättigheter är ett centralt villkor för att vapenexport ska beviljas. Det spelar ingen roll om vapnen i sig kan komma att användas för att kränka mänskliga rättigheter eller inte, det räcker att kränkningarna förekommer i landet för att vapenexporten ska stoppas.

Sedan jasminrevolutionen inleddes i Tunisien i januari 2011, en revolutionsvåg som sedan fortsatte och svepte över länderna i Nordafrika och Mellanöstern, har det blivit alltmer uppenbart att reglerna för den svenska vapenexporten måste ses över. Det kan inte vara så att svenska vapen säljs till diktaturer som förtrycker sin befolkning och kväser oppositionens krav på demokrati

Fel! Okänt namn på

och mänskliga rättigheter. Att sälja vapen till en diktatur för stabilitetens skull, på bekostnad av de mänskliga rättigheterna, är oacceptabelt.

Att svensk utrikespolitik ska främja respekten för de mänskliga rättigheterna har av riksdag och regering betonats alltmer under senare år. Omsorgen om och försvaret av de mänskliga rättigheterna är en integrerad och central del av den svenska utrikespolitiken.

Trots de hårda skrivningarna ser verkligheten helt annorlunda ut än i dessa restriktiva intentioner. Riksdagens riktlinjer för vapenexport åsidosätts systematiskt. Sverige exporterar stora mängder krigsmateriel till flera länder där svåra brott mot mänskliga rättigheter begås, vilket legitimerar regeringarna politiskt såväl som stärker deras vapenmakt rent konkret.

Under 2010 har Sverige sålt vapen eller övervakningsutrustning till följande länder i Mellanöstern och Nordafrika: Saudiarabien, Bahrain, Tunisien, Egypten, Jordanien, Algeriet, Pakistan och Förenade Arabemiraten.

Trots att demokrati är ett utmärkande drag i svensk utrikespolitik säljer Sverige vapen till en rad diktaturer. Genom bl.a. bistånd och politiska insatser har Sverige på olika sätt sökt understödja demokratiska krafter och en demokratisk utveckling i olika delar av världen. Demokrati är en hörnsten i Sveriges politik för global utveckling. Politiken ska präglas av ett rättighetsperspektiv. I rättighetsperspektivet ingår demokrati och mänskliga rättigheter.

Trots denna skrivning har svensk praxis möjliggjort att vapenexport tillåts till flera icke-demokratiska länder. Sverige skickar och har skickat vapen till en rad länder som inte är demokratiska. Detta gäller såväl den nuvarande borgerliga regeringen som den förra socialdemokratiska regeringen.

Enligt EU:s uppförandekod ska man bl.a. bedöma mottagarlandets inställning till relevanta principer i internationella instrument som rör internationell humanitär rätt. I uppförandekoden hävdas att medlemsstaterna inte ska utfärda exportlicens om det föreligger uppenbar risk att den militära teknik eller den krigsmateriel som ska exporteras kan komma att användas vid allvarliga kränkningar av internationell humanitär rätt.

Försvarexportmyndigheten

I augusti 2010 startade Försvarexportmyndigheten sitt arbete, med syfte att främja den svenska vapenexporten. Miljöpartiet har hela tiden varit emot att denna myndighet inrättas. Vi anser att företagen själva borde bekosta alla exportäventyr som den svenska krigsindustrin ger sig in i. Då vapenindustrin inte är vilken näring som helst, anser vi att det inte är rimligt att svenska skattebetalare ska betala för att främja exporten av svensk krigsmateriel. Det rimmar dessutom illa med politik för global utveckling (PGU) att det finns en särskild myndighet för att främja vapenexporten. Alla områden ska underställas PGU, vapenexporten är naturligtvis inget undantag.

Enligt Miljöpartiet är det ett mål i sig att begränsa vapenproduktionen i världen. En grundförutsättning för att en näring ska kunna få exportstöd borde vara att det ställs krav på transparens och EN tydlig redovisning av vart peng-

arna går. Detta för att inte svenska skattemedel ska gå till korrup­tion. Regelverket för vapenexport borde självfallet underställas samma tuffa regler som inom biståndssektorn, med sina tydliga krav på redovisning.

Dessutom borde de statliga exportorganen som försäkrar och lånar ut pengar till svenska företag i länder med stora ”risker” underställas regler om mänskliga rättigheter. Både vapenexporten och den statligt finansierade exportpolitiken med Exportkreditnämnden (EKN) och Svensk Exportkredit (SEK) borde självklart underordnas regelverk för att säkerställa att inget stöd ges till affärer som riskerar att bidra till kränkningar av mänskliga rättigheter. Transparens borde vara en självklarhet.

Miljöpartiet anser att Försvarsexportmyndigheten borde läggas ned; i stället borde man upprätta ett institut för ”tidig varning”, med fokus på förebyggande insatser och fredlig konflikthantering. Det vore en bättre användning av skattemedel än att främja exporten av svensk krigsmateriel.

Europeiska försvarsbyrån (EDA)

År 2004 bildades Europeiska försvarsbyrån (EDA). Byråns primära uppgift är att söka förenkla och samordna flera länders materielupphandlingar. Dess syfte är också att utveckla försvarskapaciteten, stärka samarbetet om krigsmateriel, stärka försvarsindustrin i Europa samt främja militär forskning och utveckling. Produktion och utveckling av krigsmateriel är en mycket viktig del av EU:s säkerhetspolitik. Det gäller att exportera och sälja så mycket vapen som möjligt i världen. Miljöpartiet är oroligt för att starka krafter styr utvecklingen mot en gemensam politik och upphandlingsprocess för försvarsmateriel inom EU.

EU:s nya uppförandekod för vapenexport är juridiskt bindande sedan december 2008. Vi noterar att koden bl.a. innehåller långtgående skrivningar om att säljarlandet ska ta hänsyn till om exporten allvarligt riskerar att motverka en hållbar utveckling i mottagarlandet, vilket är positivt. Det är svårt att vara kritisk till en uppförandekod och till transparens, som båda i grunden är något bra. Men Miljöpartiet ser med oro på de intressen som ligger bakom. Vi ser Försvarsbyråns arbete som en del i utvecklingen mot en upprustning i Europa. Detta är något som vi är starkt kritiska till. Risken finns att EDA verkar för en harmonisering av den relativt restriktiva svenska lagstiftningen för vapenexport till en mer liberal lagstiftning på EU-nivå.

Handel med krigsmateriel måste självfallet omgärdas med stora restriktioner. Det är inte en vara vilken som helst som är en del av EU:s inre marknad. Det är viktigt att EU:s politik blir mer restriktiv och tillämpas strikt. Miljöpartiet finner det märkligt att EU å ena sidan säger sig vilja verka för nedrustning och exportkontroll, å andra sidan lägger alltmer resurser på egen krigsmateriel och på att ta fram nya vapensystem i den gemensamma försvarsbyrån.

Miljöpartiet följer noggrant utvecklingen av EDA och menar att Sverige bör göra en översyn av det svenska medlemskapet i försvarsbyrån.

Fel! Okänt namn på

Stockholm den 7 april 2011

Bodil Ceballos (MP)

Peter Rådberg (MP)

Valter Mutz (MP)